

از دامن زدن به ناآرامی در میان جمعیت‌های قومی بلوچ و پشتون پاکستان، از افغانستان به عنوان سکوی پرشی برای تضعیف تمامیت ارضی پاکستان استفاده کند.

تبدیل مرزهای سیال به مرزهای ملی

مرزهای بین افغانستان و جنوب آسیا تا پایان قرن نوزدهم سیال بود. این نواحی تا کابل به مدت دو بیست و سی و چهار سال (۱۷۳۸-۱۵۰۴ میلادی) تحت حکومت مغول باقی ماند تا اینکه به امپراطوری ایران ملحق شد. در سال ۱۷۴۷ امپراطوری درانی با بیرون راندن والی مغول از کابل تأسیس شد. در دو سال بعد احمدشاه ابدالی، مؤسس سلسله درانی توانست مناطقی تارود سند را تصرف کند. طولی نکشید که او بر مناطقی که تقریباً تمام پاکستان و افغانستان کنونی و همچنین کشمیر را در برمی گرفت، مسلط شد.

امپراطوری درانی توسط بریتانیایی‌ها در سال ۱۸۴۸ از پنجاب بیرون رانده شد و بسیاری از خیبر پختونخوا کنونی به رانجیت سینگ حاکم سیک‌ها سپرده شد. در حالی که این مناطق تا کابل به مدت دو قرن و نیم تحت کنترل مسلمانان جنوب آسیا قرار داشت، مناطق پاکستانی مورد ادعای کابل تنها نیم قرن تحت کنترل امپراطوری درانی بود، بنابراین ادعای ارضی افغانستان در برابر آزمون تاریخ بی اعتبار بود.

پاکستان چندین دهه در مورد مرز خود با افغانستان مانند یک مرز پیشامدرن رفتار می کرد و امکان جابه‌جایی افراد و کالاها را با وجود خطرات بزرگی که برای امنیت و اقتصاد این کشور داشت، فراهم می کرد. از سوی دیگر، از دهه ۱۹۷۰، از مناطق مرزی به عنوان یک فضای استراتژیک استفاده می کرد که پناهگاهی برای شبه‌نظامیان فعال در افغانستان فراهم کند. با این حال، این محاسبات پس از ایجاد پناهگاه‌های تحریک طالبان پاکستان (TTP) در مناطق فدرال سابق و در مناطق مجاور در آن سوی مرز تغییر کرد. پاکستان همچنین از نفوذ هند در افغانستان نگران بود.

در ۸ ژوئن ۲۰۱۴ حمله‌ای به فرودگاه بین‌المللی جناح در کراچی صورت گرفت که تحریک طالبان پاکستان و جنبش اسلامی ازبکستان مسئولیت آن را برعهده گرفتند. ارتش پاکستان در واکنش به این حمله، عملیات ضرب عضب را در ۱۵ ژوئن ۲۰۱۴ در وزیرستان شمالی در امتداد مرز پاکستان و افغانستان آغاز کرد.

در دسامبر ۲۰۱۴، تروریست‌ها به مدرسه ارتش پیشاور حمله کردند و ۱۵۰ نفر را کشتند که حداقل ۱۳۴ نفر از آنها دانش‌آموز

حمدالله محب